

ikke med Billighed kunde fordrø, og derimod ubilligt Tab for Andre, navnlig for dem, der ere ansatte paa Verne. Endelig haaber jeg, at, naar Thinget faaer nedfat et Udvalg, at Loven da vil komme emenderet fra dette Udvalg, saaledes at Erstatningen vil kunne gives med en nogenlunde Kundelighed til de nu værende Retshetjente, men at der med Hensyn til fremtidige Ansættelser skeer en behørig Begrænsning af Erstatningen for Dommerkorn og de Indtægter, som dermed staae i Forbindelse. Den ærede Rigsdagsmand fra Skive nævnde, saavidt jeg forstod ham, en bestemt Sum, udover hvilken ingen Erstatning for Dommerkorn for Fremtiden maatte gives; jeg troer, at denne Sum kunde være ret passende. Imidlertid skal jeg ikke her yttre mig bestemt for den, men, naar et Udvalg bliver nedfat, vil der forhaabentlig ogsaa derom skee Indstilling.

Justitsministeren: Det er fuldkomment rigtigt, hvad den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 1ste Valgkreds (Nørgaard) bemærkede, at det Dommerkorn, som er opført i den forelagte Lov, ikke stemmer med det Resultat, som udkommer, naar man aldeles holder sig til Forordningen af 4de Marts 1690; men i saa Henseende maa jeg henvise til de Motiver, som ledsage Lovudkastet. I disse er det oplyst, at man ikke retfærdigen og billigen kan holde sig til den nævnte Lov, eller ganske nøle kan see, hvad Resultat man vilde komme til, naar man holdt sig til Loven; thi man kunde vel udregne, hvormeget Dommerkorn der kunde tilkomme alle Embeder, naar man lagde det nærværende Antal af Gaarde til Grund, men dette Antal stemmer ikke med det Antal, der tidligere var. Men der er ogsaa en anden Omstændighed, som kan bevirke en væsentlig Forskjel, nemlig, at der i Loven tales ikke alene om Dommerkorn, men ogsaa om Skriverkorn, og

at det nu ikke længere kan oplyses, paa hvilke Steder der oprindeligt har været ydet baade Dommerkorn og Skriverkorn. Man kan saaledes ikke, ved at gaae tilbage til de legale Regler, komme til noget fast Resultat; thi det kan ikke i de Oplysninger, der ere fremkomne, findes, hvorpaa de Forandringer, som ere indtraadte i Tidens Løb, grunde sig. Da saavel den nævnte ærede Rigsdagsmand, som ogsaa en Anden, særligt omtalte den Erstatning, som var beregnet for Hæsting og Rets Herreder, skal jeg, uagtet det hører til Detailen og ikke til 1ste Behandling, blot tillade mig den ganske korte Bemærkning, at Dommeren i det nævnte Herred vistnok vil blive noget ubilligere behandlet end de Andre, naar man holder sig til det, som er foreslaaet; men Justitsministeren har ikke troet sig besejret til for ham at optage Mere, end der er foreslaaet, da der derimod foreligger en Dom. Denne Dom, som gaaer ud paa, at det, som var grundet i Skif og Brug, ikke kunde komme i Betragtning mod Lovens Regel, er vel kun en Underrettsdom, og der kunde maaskee reises Tvivl, om den vilde staae sig, hvis dens Realitet var bleven undersøgt ved Overretten og Høiesteret; men dette er ikke skeet; thi, da Dommen blev appelleret til Overretten, var imidlertid Dommerkorn og Skriverkorn ophævet ved Loven af 1850, og Overretten afviste af den Grund Sagen. Det, som er bemærket af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), har allerede under Sagens forrige Behandling været under Omtale, og det forekommer mig ikke, at der er Anledning til under denne Behandling at gaae yderligere ind derpaa; det vil jo vise sig, hvilket Forslag der i de Reminger, som af ham ere paapegede, maatte fremkomme enten fra Udvalget, hvis et saadant bliver nedfat, eller fra de enkelte Rigsdagsmænd.